

CONTEXT

LA SOCIETAT DE LA NEU ES DESCONGELA Crisi al sector de la neu

Vaquèira i el Liceu han estat les grans celestines de Catalunya. La de casaments que s'han acordat entre àries wagnerianes i esquís travessats. La de fortunes que s'han consolidat gràcies als xiscles de les sopranos i de les noietes que s'han torçat el turmell.

Però ara no plou, no fa fred i els tractors dels empenyats pagesos barren el pas a la burgesia catalana camí de la muntanya nevada. Cada dia tenim més fadrines i hereus per casar i en lògica conseqüència, menys hereus per dilapidar el que la neu va iniciar.

No és conya el problema que s'atansa. Les parelletes, tard o d'hora trobaran un altre racó on arraulir-se o renovaran l'abonament pel Liceu però el Pirineu en bloc es pot fondre com un glaçó. Apart de quatre vaques, el Pirineu és turisme. Hotels, apartaments, lloguer de materials per l'esquí, restaurants, bars, visites guiades, metges de pista, monitors de pista, ambulàncies

de pista... Tot això, desapareixerà i amb quatre vaques, el Pirineu no tira.

Ni el romànic aguanta la manca de neu. El romànic està fora pista i només passen per allí els esquiadors frustrats per un dia de pluja o boira baixa. No són les mares de Déu els reclams pirinencs, són les celestines i la transacció entre parelles per engreixar el patrimoni.

A no tardar, el Pirineu serà un altre. Rústic, amb restes d'instal·lacions i ferralla. Emigració de petits mercaders a la Costa Brava. Pisos a manta que es llogaran a preu de saldo. I un dia a l'any, la festa major d'estiu ennuvolada com una mala cosa.

Mal futur. No fa gràcia veure l'empobriment del que fou reducte de luxe i diner. La pobresa, si és històrica es porta millor però les runes d'un antic imperi entristeix.

Els quimèrics diuen que encara hi som a temps, que si el Pirineu torna a l'essència del pagès i la vaca, pot refer-se i fins i tot millorar-se. Que no gastar tot el pressupost en el turisme pot ser una forma de mantenir una vida sostenible. Però caldria començar ara i ara no es començarà perquè fins que no portem cinc anys de sequera i calor asfixiant, la indústria del turisme seguirà allà a base de rebaixes i subvencions que mai no arribaran a la puta vaca que pastura per les muntanyes.

